

Η οικονομική καταστροφή, οι εκλογές και ο αυτοκαθορισμός

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Οι επερχόμενες εκλογές, τόσο για μια θέση στο πλουσιότερο καφενείο της Ευρώπης, το Ευρωκοινοβούλιο, που αποτελεί τον πιο άνετο τρόπο πλουτισμού για τους αιρετούς καφενόβιους, όσο και οι τοπικές εκλογές δεν έχουν, βέβαια, καμιά σημασία από Πολιτική άποψη, εάν με τον όρο «Πολιτική» εννοήσουμε την κλασική έννοια της Πολιτικής ως τον αυτοκαθορισμό των πολιτών. Το ίδιο, άλλωστε, ίσχυε ανέκαθεν για κάθε θεσμό της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας», και ισχύει ακόμη περισσότερο σήμερα, όπου όλη η οικονομική και πολιτική εξουσία είναι συγκεντρωμένη σε ελάχιστα χέρια.

Εάν, δηλαδή, σε μια αντιπροσωπευτική δημοκρατία υπήρχε μια έμμεση σχέση των ελίτ, που ασκούσαν την εξουσία, με το κοινωνικό σύνολο που υποτίθεται εκπροσωπούσαν, στην περίπτωση μιας χώρας ενσωματωμένης στη Νέα Διεθνή Τάξη δεν υπάρχει ούτε αυτή η έμμεση σχέση. Και αυτό διότι η ίδια η ψήφος, μέσω της οποίας υλοποιείται η σχέση αυτή, δεν καθορίζεται στην πραγματικότητα από κάποια διαδικασία «εκλογής» (που και η ίδια είναι βέβαια μη γνήσια δημοκρατική διαδικασία), αλλά μέσα από τις «αόρατες» δυνάμεις της αγοράς που στην πραγματικότητα ελέγχονται από άλλες πολύ ορατές δυνάμεις (πολυεθνικές επιχειρήσεις), ή τις οικονομικές ελίτ γενικότερα. Οι οικονομικές αυτές δυνάμεις εκφράζονται πάλι έμμεσα, μέσω π.χ. των ΜΜΕ (που παίζουν σαφώς ρόλο χειραγώγησης των ψηφοφόρων), ή ακόμη και των στημένων δημοσκοπήσεων (καλή ώρα!).

Έτσι, στην παγκοσμιοποιημένη οικονομία που πολιτικά εκφράζεται μέσα από κοινοβουλευτικές Χούντες, δράκες πολιτικών και τεχνοκρατών συγκεντρώνουν στα χέρια τους την πολιτική εξουσία, την οποία ασκούν για χάρη των οικονομικών και πολιτικών δυνάμεων που, στην πραγματικότητα, τους 'επέλεξαν' για τον ρόλο αυτό, ενώ ο λαός, με κατάλληλη χειραγώγηση, απλώς επικυρώνει τις επιλογές αυτές (βλ. ακραίο παράδειγμα το «Ποτάμι»). Το περιεχόμενο της εξουσίας τους έγκειται επομένως στην απλή εφαρμογή των εντολών των πραγματικών εντολέων τους, οι οποίοι βέβαια δεν έχουν καμιά σχέση με τον λαό.

Η ΕΕ είναι ένα από τα πιο χτυπητά παραδείγματα ετερο-καθορισμού σήμερα. Οι οικονομικές αποφάσεις δεν παίρνονται, βέβαια, από τους διάφορους Μπαρόζο, Ρομπάι κ.λπ. (τους οποίους άλλωστε κανένας Λαός δεν εξέλεξε), αλλά ούτε και από επαγγελματίες πολιτικάντηδες τύπου Μέρκελ, Ολαντ κ.λπ., οι οποίοι απλώς υλοποιούν τα σχέδια αόρατων στο ευρύ κοινό σωμάτων από συμβούλους των οικονομικών ελίτ, που τους πλαισιώνουν. Και ανάλογα ασφαλώς συμβαίνουν με τις πολιτικές αποφάσεις, τις οποίες δεν τις παίρνει φυσικά η κάθε ανεκδιήγητη λαίδη Άστον, που υποτίθεται παίρνει για λογαριασμό μας κρίσιμες αποφάσεις εξωτερικής πολιτικής, ούτε πολύ περισσότερο οι υφιστάμενοι επαγγελματίες πολιτικάντηδες όλων αυτών, τύπου Σαμαρά, Βενιζέλου κ.λπ..

Εάν όμως κάποτε τα λαϊκά στρώματα είχαν την πολυτέλεια, ακόμη και μέσα σε αυτό το σύστημα ετερο-καθορισμού, να εκφράζουν τουλάχιστον την αντίθεσή τους, (ή στην περίπτωση της σημερινής οικονομικής καταστροφής, την αγανάκτησή τους) μέσα από την Αριστερά, σήμερα δεν διαθέτουν ούτε αυτή τη δυνατότητα. Και αυτό, γιατί η σημερινή Αριστερά για να αναδειχθεί ως

τέτοια, πρέπει να προβληθεί μέσα από τα ΜΜΕ κ.λπ. που ελέγχουν οι ελίτ αυτές, δηλαδή, πρέπει προηγουμένως να έχει δεχθεί τους «κανόνες του παιχνιδιού» που έχουν οι ίδιες καθορίσει. Σε κάθε χώρα της Ευρωζώνης, για παράδειγμα, η ΕΕ ξοδεύει τεράστια ποσά για επιχορηγήσεις ΜΜΕ κ.λπ. ώστε να εξασφαλίζεται η μαζική προβολή όσων δέχονται τους κανόνες του παιχνιδιού (παραμονή στην ΕΕ), αλλά και να θάβεται κανονικά κάθε φωνή που θέτει θέμα άμεσης εξόδου από αυτήν. Αν κάποιες φωνές αφήνονται να ασκούν πραγματική αντιπολίτευση, ώστε το σύστημα αυτό να εξασφαλίζει κάποια αξιοπιστία, αυτές είναι φωνές στη πραγματικότητα ανώδυνες για αυτό, που μπορεί μεν να ζητούν έξοδο από την ΕΕ, αλλά στο απώτατο μέλλον, όταν θα έχουν αποκτήσει την εξουσία μέσα από σοσιαλιστική επανάσταση, εθνική ή...πανευρωπαϊκή, αν όχι παγκόσμια !

Στις σημερινές εκλογές, είναι φανερό ότι εάν τα κόμματα εξουσίας (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ) επανεκλεγούν στις κοινοβουλευτικές εκλογές, για τις οποίες οι τωρινές εκλογές αποτελούν πρόκριμα, και σχηματίσουν κυβέρνηση είτε μόνα τους, είτε μαζί με τα δεκανίκια τους, (Ποτάμια, Οικολογικά-Πράσινα...άλογα κ.λπ.) θα συνεχίσουν την ίδια πολιτική «ανάπτυξης». Μια πολιτική, που απλώς θα μετατρέψει κάποιους άνεργους σε «απασχολήσιμους» με μηδενικά συμβόλαια εργασίας και μισθούς επιβίωσης (όπως ήδη γίνεται σε ΗΠΑ, Βρετανία και λοιπά «ανεπτυγμένα» κράτη), ενώ η ανισότητα και η φτώχεια θα διογκώνονται συνεχώς, τα παιδιά θα φοιτούν σε εξαθλιωμένα εκπαιδευτικά ιδρύματα που θα παράγουν «εργαλεία» για την παραγωγική μέγα-μηχανή και τα νοσοκομεία θα φροντίζουν να ξεφορτώνονται αυτούς που λόγω ηλικίας ή φυσικής κατάστασης δεν προσφέρουν πια τίποτα θετικό στην παραγωγή. Και όλοι μαζί, απασχολήσιμοι και απασχολούμενοι θα αποβλακώνονται με την υπό-κουλτούρα του Χόλλυγουντ, των τηλεοπτικών σήριαλ και του Γιουροβίζιον, με πολλές δόσεις των —ελεύθερων πια στην πράξη— ναρκωτικών. Έτσι, ο νέος καταναλωτισμός της «από-ανάπτυξης» θα αντικαταστήσει τον καταναλωτισμό της μαζικής ανάπτυξης των προηγούμενων μεταπολεμικών δεκαετιών, «δικαιώνοντας» και τους συστημικούς οικολόγους της απο-ανάπτυξης!

Και, φυσικά, δεν υπάρχει σωτηρία στην απατηλή λύση «να φύγουν αυτοί» και να βγουν κόμματα μιας ενσωματωμένης «Αριστεράς» που δεν αμφισβητεί το ίδιο το κλουβί (την ΕΕ), αλλά μόνο το χρώμα του (μπλε, πράσινο ή ροζ—ΣΥΡΙΖΑ), ή, το πολύ, το είδος του κλειδιού για να μπαίνει κάποιος στο κλουβί (δηλ. το Ευρώ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ, Πλάνο Β, ΕΠΑΜ κ.λπ.). Με άλλα λόγια, όπως έχω προσπαθήσει να δείξω επανειλημμένα στο παρελθόν, μόνο ο αυτοκαθορισμός με την έννοια της οργάνωσης «από κάτω» ενός παλλαϊκού Μετώπου Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης θα μπορούσε να επιβάλλει τις απαιτούμενες ριζικές αλλαγές. Δηλαδή, την αποδέσμευση από τους θεσμούς της ΝΑΤ (ΠΟΕ, ΝΑΤΟ κ.λπ.), την άμεση έξοδο από την ΕΕ, την μονομερή διαγραφή του Χρέους και την κατάργηση όλων των Μνημονίων και των συναφών Νόμων, για να προχωρήσουμε σε ένα μέσο-μακροπρόθεσμο πρόγραμμα ριζικής ανοικοδόμησης της παραγωγικής δομής, με βάση την αρχή της οικονομικής αυτοδυναμίας, στο δρόμο για την πραγματική έξοδο από την οικονομική και κοινωνική καταστροφή που αντιμετωπίζουμε σαν λαός σήμερα...

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2014/2014_05_18.html